

ber, samt den debat, der er om de afholdte folkehøringer?»

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Ja, det er jo den samme surdej hele vejen igennem, så jeg kan henvise til de to foregående spørgsmål. Jeg hører jo hver gang, at dette her i virkeligheden er hr. Kristian Thulesen Dahls forsøg på at holde den samme tale hver gang. Det er i virkeligheden ikke båret af et ønske om at belyse et spørgsmål. Det er jo det samme, der bliver sagt til hvert enkelt spørgsmål, og derfor kan jeg selvfølgelig også henvise til mine svar på spørgsmål nr. S 525 og S 526.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vil det sige, at det eneste statsministeren har som svar – for der var jo en stribe af statsretseksperter, som udtalte sig frem til den 28. september, og de kritiserede regeringens måde at føre valgkamp på og dens måde at bruge statens midler og embedsmændene i sit apparat på, for de agiterede for et bestemt politisk synspunkt – er: Jeg henviser til de to foregående spørgsmål. Og det er en henvisning til de ikkesvar, som statsministeren gav på dem.

Er det statsministerens vægtigste bidrag til en debat om afgrænsningen af statens og embedsmænds opgaver i en valgkampsituation, som jeg vil definere dét, vi stod i frem til den 28. september?

Jeg vil da allerede nu sige, at vi får et beslutningsforslag her i Folketingssalen omkring den her definition, hvor de enkelte politiske partier får lejlighed til at tage stilling til det, og hvor også Socialdemokratiet må have en ordfører, som giver sit bidrag, for selvfølgelig skal der da være en grænse. Jeg må endnu en gang bede statsministeren være opmærksom på, at professor i offentlig ret Jørgen Grønnegaard Christensen gør det klart, at det er Folketinget, der skal sætte den grænse.

Statsministeren gør det åbenbart ikke. Regeringen kan ikke magte at sætte nogen grænse. Den bruger i stigende grad embedsmændene i det politiske spil. Så er der kun én instans, der skal sætte den grænse, nemlig Folketinget, og hvis ikke statsministeren vil indgå i en dialog om det her – og det kan jeg forstå, at statsministeren ikke vil; det er det valg, statsministeren har – så er det eneste alternativ selvfølgelig et konkret forslag i Folketinget, hvor hvert enkelt parti så må ytre sin holdning til, hvor grænsen skal gå.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg kan da måske godt forstå statsministerens irritation over hr. Thulesen Dahls aggressive facon, men det er et skuffende svar, statsministeren kommer med, for her er jo faktisk et problem, som er blevet påpeget bl.a. af professor i offentlig forvaltning, Jørgen Grønnegaard Christensen, i Dagbladet Børsen den 17. november. Også dagbladet Berlingske Tidende har den 20. november skrevet om det og sagt, at man er gået over en grænse, og også den måske kommende statsminister, hr. Anders Fogh Rasmussen, har sagt det i en debat, vi havde her i Folketinget den 6. september. Han synes, at der er sket et skred i denne regerings tid, når det gælder publikationsvirksomhed, altså i en retning af valgkampsmateriale.

Så der er da vist et principielt problem.

Keld Albrechtsen (EL):

Det, jeg håbede, vi kunne få fra statsministerens side, var en debat om, hvorvidt vi kunne få en eller anden form for uvildig afklaring af den her debat, som vi nu har haft så mange gange. Vi så jo under folkeafstemningsdebatten op til den 28. september, hvordan regeringen lod embedsmænd udarbejde store mængder af propagandamateriale. Det var det i hvert fald efter vores opfattelse og vist også efter en stor del af befolkningens opfattelse, tror jeg nok.

Det synes jeg kunne give anledning til, at man fik udarbejdet en eller anden form for redegørelse, måske nedsat en kommission til at kigge på det her, for det er jo et spørgsmål om forholdet mellem Folketinget og regeringen, og det er et meget stort spørgsmål i forhold til magtbalancen i vores demokrati, som grundloven jo foreskriver, der skal være.

Så jeg vil godt spørge statsministeren, om ikke man kunne forestille sig, at man fik en eller anden form for redegørelse. Ville regeringen ikke medvirke til det, så vi får den her debat på et sagligt grundlag?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Lad mig slutte med at nævne for hr. Keld Albrechtsen, at der faktisk er sådan en redegørelse. Den bedste redegørelse, jeg har kendskab til, og også den nyeste er den redegørelse, som Lars Nordskov Nielsen i egenskab af formand for det såkaldte etikudvalg under DJØF fremkom med.

Jeg vil sige, at det principielle spørgsmål om embedsmændenes bistand til gennemførelse af regeringens politik således er velbelyst.